Số 127 tháng 12 năm 2023

CHUYÊN ĐỀ:

QUẢN TRỊ RỦI RO ĐỐI VỚI CÁC TỔ CHỨC VÀ CÁC CƠ SỞ TẬP LUYỆN, THI ĐẤU THỂ THAO

LỜI NÓI ĐẦU

Thể dục thể thao đã và đang phát triển rất mạnh mẽ trên toàn thế giới. Sức khỏe và sự an toàn của những người tham gia thể thao ngày càng được quan tâm nhiều hơn. Điều đó đặt ra yêu cầu cần thiết phải quản trị rủi ro trong hoạt động TDTT một cách hiệu quả.

Ở nhiều quốc gia trên toàn thế giới, vấn đề quản trị rủi ro trong hoạt động TDTT đã được quan tâm dưới nhiều góc độ khác nhau. Các quốc gia phát triển như: Đức, Mỹ, Anh, Úc…đã thực hành mô hình quản trị rủi ro tiêu chuẩn từ năm 1999. Điều này cho thấy việc quản trị rủi ro thể thao là cần thiết cho bất kỳ tổ chức nào cung cấp hoặc thực hiện các chương trình cho các hoạt động thể thao.

Trong số Bản tin tổng hợp kỳ này, Ban biên tập xin gửi tới quý độc giả một số thông tin về quản trị thể thao trong phạm vi các tổ chức và cơ sở tập luyện thể dục thể thao./.

Ban biên tập

QUẢN TRỊ RỦI RO ĐỐI VỚI CÁC TỔ CHỨC VÀ CÁC CƠ SỞ TẬP LUYỆN, THI ĐẤU THỂ THAO

Mở đầu

Rủi ro là một yếu tố không thể thiếu trong thể thao. Thể thao không có rủi ro sẽ không còn là thể thao. Khía cạnh độc đáo này của thể thao phải được đưa vào bất kỳ cuộc thảo luận nào về quản trị rủi ro trong các cơ sở, chương trình và các sự kiện, giải đấu thể thao.

Khía cạnh độc đáo thứ hai của quản trị rủi ro trong thể thao là phần lớn các cơ hội tham gia thể thao (ví như ở Canada) đều xuất phát từ nỗ lực của các tổ chức tư nhân, tình nguyện. Các chính phủ có thể tài trợ cho thể thao và có thể cung cấp cơ sở vật chất, và các doanh nghiệp tư nhân có thể sở hữu các đội chuyên nghiệp và vận hành các cơ sở thể thao chuyên nghiệp, nhưng việc tham gia thể thao ở đất nước này gần như hoàn toàn là lĩnh vực của khu vực phi lợi nhuận.

Một số người trong chúng ta còn nhớ những ngày "bàn bếp" của môn thể thao nghiệp dư khi các quyết định được đưa ra một cách không chính thức và ít chú ý đến quản trị rủi ro. Ngày nay, hoạt động kinh doanh thể thao nghiệp dư diễn ra xung quanh bàn họp. Các tổ chức thể thao tình nguyện có trách nhiệm lớn hơn đối với người tham gia và thành viên của họ hơn bao giờ hết và các nhà quản lý thể thao ngày nay cần kiến thức và kỹ năng mà trước đây họ không cần, bao gồm kiến thức và kỹ năng về luật, bảo hiểm, công nghệ thông tin, tiếp thị, hợp đồng và quản trị rủi ro.

Việc quản trị rủi ro của tổ chức phi lợi nhuận ngày nay không chỉ có nghĩa là cất giữ những đồ vật có giá trị và thực hiện các bước để giúp người tham gia không bị tổn hại về thể chất, mà còn có nghĩa là quản trị tài chính và nguồn nhân lực một cách khôn ngoan, quản

lý hiệu quả, đưa ra quyết định hợp lý và tạo dựng hình ảnh tích cực đối với các nhà tài trợ, nhà tài trợ chính phủ và cộng đồng. Trọng tâm của bài viết này là việc quản trị rủi ro thực tế và hợp lý đối với tổ chức thể thao điều hành các chương trình của mình tại cơ sở của chính họ hoặc tại các cơ sở thuộc sở hữu của người khác. Một tổ chức như vậy thường được điều hành bởi một ban tự nguyện, các chương trình của nó được giám sát bởi các ủy ban và các hoạt động hàng ngày của nó được chỉ đạo bởi một đội ngũ ít nhân viên nhưng tận tâm.

Theo quan sát của chúng tôi trong thập kỷ qua khi làm việc với các tổ chức như vậy, một số người thỉnh thoảng có thực hiện quản lý rủi ro (mặc dù họ có thể không nhận thấy được điều đó) - nhưng rất hiếm khi có sự nỗ lực phối hợp để thực hiện quản lý rủi ro một cách có tổ chức và có hệ thống, hoặc để tạo cho nhân viên, tình nguyện viên và thành viên nhận thấy tầm quan trọng của việc quản lý rủi ro. Hy vọng rằng những cứ liệu trong bài viết này sẽ cung cấp một số thông tin hữu ích cho các nhà quản lý thể thao khi xây dựng phương pháp thực tế để phát triển kế hoạch quản lý rủi ro và nhấn mạnh tầm quan trọng của việc tạo ra phương thức quản lý rủi ro trong một tổ chức hoặc cơ sở thể thao.

Rủi ro và trách nhiệm của tổ chức thể thao

Từ góc độ quản trị rủi ro, có ba lĩnh vực trách nhiệm quan trọng đối với tổ chức thể thao:

• Trách nhiệm đầu tiên của tổ chức thể thao là cung cấp môi trường an toàn cho người tham gia. Điều này có nghĩa là phải có các chính sách và các tiêu chuẩn thúc đẩy các chương trình đảm bảo an toàn trong cơ sở, trang thiết bị tập luyện an toàn, được giám sát bởi nhân viên có trình độ và tình nguyện viên đã được đào tạo.

• Trách nhiệm thứ hai của tổ chức thể thao là đưa ra quyết định một cách công bằng, đặc biệt là những quyết định có ảnh hưởng đến

hội viên. Điều này có nghĩa là phải có và tuân thủ các chính sách, thủ tục phù hợp khi đưa ra các quyết định quan trọng và khi giải quyết tranh chấp giữa các thành viên.

• Trách nhiệm thứ ba của tổ chức thể thao là chăm sóc và bảo vệ tài sản và nguồn lực của mình một cách hợp lý, bao gồm tiền bạc, thiết bị, cơ sở vật chất và tài sản vô hình như dữ liệu, hình ảnh công ty và quyền tiếp thị.

Việc không thực hiện đầy dủ bất kỳ trách nhiệm nào trong ba lĩnh vực này có thể dẫn đến những hậu quả không mong muốn, một số trong đó có khía cạnh pháp lý:

• Thương tích của người tham gia có thể dẫn đến kiện tụng khiến tổ chức tốn kém tiền bạc, thời gian và rất có thể chi phí bảo hiểm trong tương lai sẽ cao hơn.

• Quản lý xung đột kém có thể dẫn đến các vụ kiện tụng gây tổn hại về tinh thần cho các cá nhân cũng như tốn kém tiền bạc và thời gian. Ngay cả khi hành động pháp lý không phải là kết quả của những quyết định tồi, những tranh chấp này sẽ gây tổn hại cho các mối quan hệ quan trọng, làm tổn hại đến tình nguyện viên và làm hoen ố thiện chí cũng như hình ảnh của tổ chức đối với công chúng.

• Cuối cùng, việc không quản lý tài sản (dù là tài sản hữu hình như tài sản vật chất hay tài sản vô hình như sở hữu trí tuệ) chỉ đơn giản là quản lý kinh doanh tồi và điều này có thể gây ra những hậu quả tai hại về mặt tài chính và pháp lý.

Bất kỳ sự cố nào trong những vấn đề này - cho dù là chấn thương, tranh chấp về việc ra quyết định hay mất tài sản - đều sẽ khiến cho tổ chức thể thao phải tốn kém tiền bạc và các nguồn lực có giá trị khác, điều đó có nghĩa là có ít nguồn lực hơn dành cho hoạt động kinh doanh quan trọng nhất của tổ chức thể thao: mang lại cơ hội cho người tham gia chương trình.

Một lời cảnh báo dành cho nhà quản lý thể thao là không có công thức kỳ diệu nào để quản lý rủi ro. Không có khuôn mẫu hoặc danh sách các công việc cụ thể cần được thực hiện nào có thể sử dụng để quản lý rủi ro trong một tổ chức hoặc cơ sở. Mặc dù có những khái niệm cố định và cách tiếp cận chung nhưng không có quy tắc đánh giá mọi thứ theo cách này hay cách khác, tốt hay xấu. Chương trình quản lý rủi ro của một tổ chức sẽ rất khác so với những tổ chức khác, tùy thuộc vào bộ môn thể thao, tổ chức đó có vận hành cơ sở hay không, cơ cấu và nhiệm vụ của tổ chức cũng như mối quan hệ của tổ chức với các thành viên.

Mấu chốt để thực hiện quản lý rủi ro là hiểu một số nguyên tắc cơ bản và phương pháp thực tế, sau đó áp dụng chúng một cách có hệ thống và theo cách thông thường. Phần còn lại của bài viết này tập trung vào trách nhiệm pháp lý trong việc cung cấp một môi trường an toàn.

Cung cấp môi trường an toàn

Những rủi ro vốn có trong hoạt động thể thao và chấn thương xảy ra trong quá trình thi đấu bình thường hiếm khi dẫn đến khiếu nại về sự sơ suất. Tuy nhiên, những rủi ro không vốn có trong môn thể thao này, gây ra rủi ro nguy hiểm vô lý, phát sinh từ việc cố tình coi thường các điều luật thi đấu và điều này có thể thấy trước được, có thể là cơ sở của sự sơ suất và chính xác là những rủi ro cần được quản lý. Sơ suất và trách nhiệm pháp lý là những thuật ngữ pháp lý có ý nghĩa pháp lý chính xác.

Những thuật ngữ này liên quan đến các tiêu chuẩn hành vi mà luật pháp mong đợi và việc hiểu điều luật về sự sơ suất là bước quan trọng đầu tiên để hiểu về việc quản lý rủi ro đối với tổ chức thể thao nhỏ hoặc cơ sở tập luyện, thi đấu thể thao. Nói chung, sơ suất đề cập đến hành vi hoặc hành động nằm dưới tiêu chuẩn chăm sóc “hợp lý”.

Luật pháp Canada yêu cầu chúng ta phải hành xử theo cách cụ thể để những người khác không gặp phải rủi ro bị tổn hại một cách vô lý. Tiêu chuẩn hành vi mà chúng ta mong đợi phải đáp ứng là cái mà chúng ta gọi là "tiêu chuẩn khách quan" - nghĩa là nó được xác định bởi những gì một người bình thường sẽ làm hoặc không làm trong một tình huống nhất định.

Một thực tế được chấp nhận rộng rãi rằng có một mức độ rủi ro nhất định trong nhiều hoạt động thể thao và rủi ro đó là có thể biết trước, có thể thấy trước, có thể chấp nhận được và tùy thuộc vào môn thể thao, thậm chí là mong muốn. Điều không thể chấp nhận được trong thể thao là hành vi đặt người khác vào tình huống rủi ro hoặc nguy hiểm vô lý.

Một hành động chỉ được coi là cẩu thả khi hội đủ tất cả bốn điều kiện sau: ai đó có nghĩa vụ chăm sóc; tiêu chuẩn của việc chăm sóc do nghĩa vụ đó đặt ra không được đáp ứng; có sự tổn hại hoặc mất mát; và việc không đáp ứng các tiêu chuẩn đó là nguyên nhân hoặc góp phần đáng kể vào sự tổn hại hoặc mất mát. Mỗi điều kiện này được mô tả ngắn gọn dưới đây.

Nghĩa vụ chăm sóc

Để cấu thành sự cẩu thả, trước tiên phải có người nào đó ở trong hoàn cảnh phát sinh nghĩa vụ chăm sóc để đảm bảo sự an toàn hợp lý cho người khác. Hoàn cảnh phát sinh nghĩa vụ này là sự tồn tại của mối quan hệ giữa người này với người khác. Ví dụ, huấn luyện viên có nghĩa vụ với vận động viên, người hướng dẫn có nghĩa vụ với học sinh, giám đốc có nghĩa vụ với thành viên, người lãnh đạo chương trình có nghĩa vụ với người tham gia, người điều hành cơ sở vật chất có nghĩa vụ với khán giả. Chúng ta có trách nhiệm phải thực hiện nghĩa vụ đối với bất kỳ ai mà xem xét một cách hợp lý có thể thấy trước sẽ bị ảnh hưởng bởi hành động của chúng ta.

Tiêu chuẩn của việc chăm sóc

Đây có lẽ là phần quan trọng nhất trong định nghĩa về sự sơ suất. Khó có thể xác định chính xác tiêu chuẩn về việc chăm sóc vì nó luôn bị ảnh hưởng bởi rủi ro vốn có của hoàn cảnh xung quanh. Do đó, nghĩa vụ hành động có trách nhiệm vẫn không thay đổi, nhưng hành vi cụ thể cần có để đáp ứng tiêu chuẩn trách nhiệm sẽ thay đổi tùy theo hoàn cảnh, chẳng hạn như độ tuổi và trình độ kỹ năng của người tham gia, mức độ giám sát hoạt động, môi trường nơi hoạt động diễn ra, v.v. Xác định tiêu chuẩn chăm sóc có thể là gì trong bất kỳ trường hợp cụ thể nào đều liên quan đến bốn nguồn:

1. Các tiêu chuẩn được ban hành bằng văn bản

Chúng bao gồm các quy định của chính phủ; tiêu chuẩn xây dựng và cơ sở vật chất cấp quốc gia và cấp tỉnh; tiêu chuẩn thiết bị được thiết lập bởi các cơ quan quản lý như CSA (Hiệp hội Tiêu chuẩn Canada) hoặc ASTM (Hiệp hội Thử nghiệm và Vật liệu Hoa Kỳ); hướng dẫn tự nguyện được thiết lập cho một hoạt động cụ thể; các văn bản hướng dẫn về chính sách và thủ tục đối với môn thể thao, chương trình hoặc cơ sở, trang thiết bị tập luyện, thi đấu cụ thể; tiêu chuẩn do cơ quan quản lý thể thao quốc tế, quốc gia hoặc cấp tỉnh công bố; và kế hoạch quản lý rủi ro của chính tổ chức thể thao cũng như các chính sách và thủ tục nội bộ khác.

2. Các tiêu chuẩn bất thành văn

Đây là những thực tiễn phổ biến trong một ngành, lĩnh vực hoặc nghề nghiệp có thể không được viết ra nhưng dù sao cũng được biết đến, chấp nhận và tuân theo. Ví dụ về các tiêu chuẩn bất thành văn bao gồm đưa ra cảnh báo bằng lời nói khi vượt qua ai đó trên đường trượt tuyết hoặc đường dành cho xe đạp, sử dụng các thiết bị nổi ưu việt và xuồng công xuất siêu lớn lưu lượng dòng chảy tang cao, bố trí thêm nhân viên an ninh cho các sự kiện có đông khán giả hoặc

thực hiện các biện pháp phòng ngừa, đảm bảo an toàn đặc biệt khi tổ chức cuộc đua thuyền buồm trong điều kiện bất lợi .

3. Án lệ

Đây là những quyết định của tòa án về các tình huống thực tế tương tự. Trong trường hợp hoàn cảnh giống nhau hoặc rất giống nhau, thẩm phán phải áp dụng các nguyên tắc pháp lý theo cách giống nhau hoặc tương tự như nhau. Nói cách khác, các quyết định trước đó có thể đóng vai trò như một hướng dẫn hoặc tiền lệ cho các quyết định trong tương lai với hoàn cảnh tương tự. Các quyết định trước đây của tòa án có thể cung cấp thông tin rất hữu ích cho các nhà quản lý thể thao, mặc dù việc tiếp cận thông tin này có thể khó khăn.

4. Ý thức chung

Điều này có nghĩa đơn giản là làm những gì bạn cảm thấy đúng hoặc tránh những gì bạn cảm thấy sai. Ý thức chung là tổng hợp kiến thức và kinh nghiệm của một người - và sự tin tưởng vào ý thức chung của một người luôn là một nguyên tắc chung.

Yếu tố thứ ba và thứ tư cấu thành sự sơ suất (ai đó bị tổn hại hoặc mất mát và việc vi phạm tiêu chuẩn đã gây ra hoặc góp phần gây ra sự tổn hại hoặc mất mát đó) khá đơn giản. Thông thường sẽ có rất ít tranh cãi về việc ai đó đã bị tổn hại và về quan hệ nhân quả, điều này sẽ được tranh luận bởi các luật sư lành nghề tại tòa án. Hiếm khi khiếu nại về sự sơ suất xoay quanh hai yếu tố này: thông thường, vấn đề đang tranh chấp và trước tòa là yếu tố thứ hai trong bốn yếu tố – tức là tiêu chuẩn chăm sóc có bị vi phạm không?

Giả sử rằng tất cả bốn điều kiện đều được đáp ứng và sự sơ suất được xác định thì câu hỏi về trách nhiệm pháp lý sẽ được đặt ra. Trong khi sơ suất đề cập đến hành vi của một người, thì trách nhiệm pháp lý đề cập đến trách nhiệm đối với hậu quả của hành vi sơ suất

đó. Trách nhiệm có thể thuộc về người đã sơ suất hoặc thuộc về một người hoàn toàn khác.

Ví dụ, hợp đồng bảo hiểm chuyển trách nhiệm tài chính do sơ suất cho công ty bảo hiểm. Một thỏa thuận từ bỏ trách nhiệm pháp lý hợp lệ sẽ loại bỏ hoàn toàn trách nhiệm pháp lý. Một người bị thương có thể phải chịu trách nhiệm một phần về thương tích của chính họ thông qua khái niệm pháp lý về sự sơ suất góp phần. Cuối cùng, một tổ chức có thể phải chịu trách nhiệm gián tiếp về hành động cẩu thả của nhân viên, giám đốc, tình nguyện viên hoặc thành viên của mình.

Việc hiểu ý nghĩa pháp lý của hành vi sơ suất sẽ trả lời câu hỏi "luật pháp yêu cầu tôi phải hành xử như thế nào?". Câu trả lời cho câu hỏi này nằm ở việc quản lý rủi ro, và quản lý rủi ro tốt có nghĩa là tránh được sơ suất và trách nhiệm pháp lý./.

Bình Nguyên – Thanh Hiền biên dịch

theo: Risk Management for Sport Organizations and Sport Facilities

QUẢN LÝ RỦI RO

Bài viết này đã mô tả ba lĩnh vực trách nhiệm của tổ chức thể thao đối với các thành viên của mình. Hai trong số những trách nhiệm này (cung cấp một môi trường an toàn và đảm bảo các quyết định được đưa ra một cách công bằng) là những trách nhiệm mà pháp luật yêu cầu, trong khi trách nhiệm thứ ba (bảo vệ tài sản) không nhất thiết là trách nhiệm pháp lý nhưng dù sao cũng là một nghĩa vụ quan trọng của tổ chức đối với các thành viên của mình. Việc không thực hiện đầy đủ được những trách nhiệm này có thể dẫn đến những hậu quả bất lợi, hầu hết trong số đó cuối cùng sẽ gây tốn kém. Nguồn lực đang khan hiếm nên việc tránh những chi phí này là rất quan trọng.

Sau khi mô tả ngắn gọn trách nhiệm của tổ chức thể thao đối với các thành viên của mình và đặc biệt là trách nhiệm cung cấp một môi trường an toàn, câu hỏi tiếp theo là "tôi cư xử như thế nào là có trách nhiệm?". Câu trả lời nằm ở vấn đề quản lý rủi ro. Phần này mô tả quy trình quản lý rủi ro và chỉ ra cách áp dụng nó trong một tổ chức thể thao hoặc cơ sở thể thao.

Quản trị rủi ro là gì?

"Rủi ro" có ý nghĩa gì đối với người quản lý thể thao? Rủi ro được định nghĩa là "khả năng bị thương, thiệt hại hoặc mất mát". Đối với tổ chức thể thao, điều này có thể được mở rộng có nghĩa là "khả năng gây thương tích cho các thành viên hoặc người tham gia của bạn, thiệt hại về tài sản của bạn hoặc tài sản của người khác mà bạn có thể phải chịu trách nhiệm hoặc các tổn thất khác đối với tổ chức, ban giám đốc, tình nguyện viên, thành viên của mình, hoặc đối với người khác".

Cuối cùng, ảnh hưởng của rủi ro là ảnh hưởng về mặt tài chính: thương tích, thiệt hại hoặc mất mát sẽ phải trả giá. Và thông thường, những chi phí do rủi ro này đã dẫn đến một số vụ tố tụng hoặc tranh chấp pháp lý. "Quản lý rủi ro" được định nghĩa là "giảm khả năng bị thương tích, thiệt hại hoặc mất mát bằng cách thực hiện các bước để xác định, đo lường và kiểm soát rủi ro". Điều này không phức tạp lắm và chỉ đơn giản có nghĩa là nhà quản lý thể thao và những người khác trong tổ chức nên dành thời gian suy nghĩ về các tình huống rủi ro tiềm ẩn, quyết định những tình huống hoặc hoàn cảnh nào có thể gây ra rủi ro nghiêm trọng và sau đó xác định những bước thực tế mà họ có thể thực hiện để giảm thiểu những rủi ro đó.

Thành phần chung của tất cả các nhiệm vụ này là lẽ thường. Nhiệm vụ này cũng trở nên dễ dàng hơn khi có một lối sống "văn hóa" trong nội bọ tổ chức thúc đẩy hành vi an toàn và thận trọng của tất cả nhân viên và tình nguyện viên.

Mức độ trách nhiệm quản trị rủi ro của tổ chức là gì?

Các hoạt động quản trị rủi ro sẽ diễn ra ở các cấp độ khác nhau tùy thuộc vào nhiệm vụ của tổ chức thể thao, như đã được nêu trong điều lệ, mục tiêu và nội quy của tổ chức. Một câu lạc bộ thể thao địa phương cung cấp các chương trình cho từng thành viên có thể áp dụng cách tiếp cận hẹp để quản lý rủi ro, có nghĩa là câu lạc bộ chỉ quản lý rủi ro đối với các hoạt động trong chương trình mà câu lạc bộ đó tham gia trực tiếp.

Tổ chức thể thao là cơ quan quản lý các hoạt động thể thao ở một tỉnh hoặc khu vực địa lý khác phải áp dụng cách tiếp cận rộng hơn, nghĩa là tổ chức đó quản lý rủi ro đối với các hoạt động của chính mình, các hoạt động được thực hiện dưới sự giám sát của tổ chức và các hoạt động do các thành viên câu lạc bộ và hiệp hội thực hiện.

Với cơ quan quản lý thể thao, quản lý rủi ro cần được thực hiện đối với ba thể loại hoạt động:

• *Các hoạt động trực tiếp* – Điều này có nghĩa là xác định và kiểm soát rủi ro trong các hoạt động mà tổ chức trực tiếp thực hiện (điều hành tổ chức thông qua Hội đồng quản trị và các ủy ban, điều hành văn phòng cấp tỉnh, tuyển dụng nhân viên, chứng nhận huấn luyện viên và trọng tài, kỷ luật thành viên và có thể điều hành - chương trình thể thao thành tích cao có sự tham gia của đội tuyển, huấn luyện viên, nhân viên và quan chức cấp tỉnh, những người sẽ trực tiếp, thi đấu và đi thi đấu các giải bên ngoài tỉnh).

• *Các hoạt động gián tiếp* – Điều này có nghĩa là xác định các tiêu chuẩn quản lý rủi ro phù hợp sẽ chi phối các giải đấu được chấp thuận và giám sát các giải này để đảm bảo rằng các tiêu chuẩn này được duy trì.

• *Các hoạt động hỗ trợ* – Điều này có nghĩa là cung cấp sự hỗ trợ, nguồn lực và công cụ quản lý rủi ro phù hợp để giúp các hiệp hội và câu lạc bộ địa phương nâng cao năng lực quản lý rủi ro của họ. Việc sử dụng các công cụ này có thể được khuyến khích bằng cách liên kết chúng với việc tham gia vào một chương trình bảo hiểm hoặc với các lợi ích khác của tư cách thành viên.

Loại tổ chức thể thao thứ ba là câu lạc bộ hoặc cơ quan quản lý, mà ngoài việc cung cấp các chương trình và dịch vụ còn vận hành một cơ sở tập luyên, thi đấu. Thông thường, tiện ích này nhằm mục đích sử dụng cho các thành viên và người tham gia của tổ chức, nhưng đôi khi, cũng có thể cung cấp cho các nhóm người sử dụng khác.

Tổ chức cũng là "người nắm giữ" (theo định nghĩa trong Đạo luật trách nhiệm của người nắm giữ có nghĩa vụ theo luật định phải quan tâm đến mức cần thiết nhằm đảm bảo rằng mọi người trong cơ sở được an toàn một cách hợp lý). Người sử dụng có trách nhiệm giám sát tình trạng vật chất của cơ sở, các hoạt động diễn ra trong cơ sở và hành vi của bên thứ ba khi sử dụng cơ sở.

Phương pháp thực hành

Có ba bước thực tế trong quản lý rủi ro và những bước này không bao giờ thay đổi, đó là: "xác định, đo lường và kiểm soát". Nói một cách ngắn gọn hơn, quản lý rủi ro là một quá trình có tổ chức nhằm đặt ra ba câu hỏi sau đây về một chương trình, cơ sở hoặc sự kiện thể thao:

• Những điều có thể xảy ra sai sót là gì (đây là nhiệm vụ xác định rủi ro).

• Khả năng xảy ra sai sót của những điều này là bao nhiêu và hậu quả nếu chúng xảy ra sai sót là gì? (đây là nhiệm vụ đo lường rủi ro).

• Chúng ta có thể làm gì để tránh xảy ra sai sót? (đây là nhiệm vụ kiểm soát rủi ro).

Do đó, bước đầu tiên trong bất kỳ hoạt động quản lý rủi ro nào là xác định các lĩnh vực rủi ro chính mà tổ chức thể thao phải đối mặt. Những "khu vực rủi ro" này (trong giới bảo hiểm, chúng được gọi là "rủi ro tổn thất") có thể được định nghĩa là các tình huống hoặc sự cố tiềm ẩn mà cuối cùng là có thể dẫn đến tổn thất tài chính cho tổ chức, thông qua:

• Tổn thất trách nhiệm pháp lý (do tổ chức thể thao bị kiện thành công).

• Thiệt hại về tài sản (tài sản riêng của tổ chức thể thao hoặc tài sản của người khác mà tổ chức thể thao phải chịu trách nhiệm).

• Mất doanh thu hoặc thu nhập.

• Mất nhân sự chủ chốt (bao gồm cả tình nguyện viên).

• Mất hình ảnh trước công chúng.

Có thể áp dụng một số trình tự và phương pháp đối với nhiệm vụ xác định rủi ro bằng cách ghi nhớ rằng có bốn nguyên nhân rủi ro chính và ba loại rủi ro chính mà một tổ chức thể thao phải đối mặt. Bốn nguyên nhân rủi ro chính là:

• Cơ sở vật chất – các tòa nhà, sân thi đấu, văn phòng hoặc các địa điểm khác mà ở đó sẽ diễn ra các hoạt động thể thao và các hoạt động có liên quan.

• Các trang thiết bị – bao gồm thiết bị được các vận động viên, huấn luyện viên và trọng tài sử dụng trong chính hoạt động thể thao và thiết bị được tổ chức sử dụng để cung cấp các chương trình và dịch vụ thể thao.

• Chương trình – có những rủi ro về thể chất vốn là một phần cố hữu của chính môn thể thao đó, một số trong số đó là mong muốn và do đó hợp lý trong khi những rủi ro khác thì không.

• Con người – đây là yếu tố con người và bao gồm những người tham gia, nhân viên, tình nguyện viên, giám đốc và khán giả, tất cả đều có thể khó đoán trước trong hành vi của mình và có thể mắc sai lầm khi thực hiện nhiệm vụ của mình.

Ba loại rủi ro chính đối với một tổ chức thể thao là:

• Chấn thương cơ thể – đây là nguy cơ người tham gia sẽ bị tổn thương nghiêm trọng.

• Hành động sai trái – đây là nguy cơ một cá nhân sẽ bị mất các quyền hoặc cơ hội theo chế tài pháp luật và tổ chức thể thao phải chịu trách nhiệm.

• Mất mát hoặc hư hỏng tài sản – đây là rủi ro về tài sản do tổ chức thể thao sở hữu hoặc kiểm soát hoặc do tổ chức chịu trách nhiệm sẽ bị đánh cắp hoặc hư hỏng và cần phải được thay thế.

Bước thứ hai của quy trình quản lý rủi ro là đo lường những rủi ro đã được xác định về mức độ nghiêm trọng tiềm ẩn của chúng. Mức độ nghiêm trọng của bất kỳ rủi ro cụ thể nào phụ thuộc vào cả tần suất của nó (đo lường mức độ thường xuyên xảy ra) và mức độ nghiêm trọng của nó (đo lường hậu quả nếu nó xảy ra).

Cho dù việc đánh giá này có thể trở thành một bài tập phức tạp về xác suất và toán học nhưng nó không nhất thiết phải như vậy. Mặc dù đã có sẵn những số liệu thống kê chi tiết về chấn thương đối với một số môn thể thao có nguy cơ cao như khúc côn cầu hoặc trượt tuyết và những điều này cho phép tính toán chi tiết về tần suất và mức độ nghiêm trọng, nhưng hầu hết các tình huống thể thao chỉ yêu cầu phán đoán sáng suốt về việc liệu nguy cơ cụ thể nào đó là thấp, trung bình hay cao.

Trên cơ sở này, nhà quản lý thể thao sau đó có thể xác định những rủi ro nào là nghiêm trọng hơn và từ đó đảm bảo thực hiện các biện pháp kiểm soát chúng. Khi đã xác định được những rủi ro đáng kể, bước thứ ba của quy trình quản lý rủi ro là tìm ra những phương thức thực tế, khả thi và hợp lý để kiểm soát những rủi ro này. Không có công thức kỳ diệu nào để kiểm soát rủi ro - các biện pháp kiểm soát mà nhà quản lý thể thao lựa chọn và thực hiện sẽ phụ thuộc vào các yếu tố và hoàn cảnh của câu lạc bộ, tổ chức, cơ sở hoặc sự kiện thể thao.

Có bốn giải pháp chung để kiểm soát rủi ro. Đó là:

• Giữ lại những rủi ro (rủi ro là nhỏ và vốn có trong hoạt động thể thao và do đó nhà quản lý thể thao sẵn sàng chấp nhận hậu quả - do đó không làm gì cả).

• Giảm thiểu rủi ro (rủi ro đủ lớn để người quản lý phải hành động - họ làm những việc để giảm khả năng xảy ra sự cố hoặc hậu quả nếu chúng xảy ra bằng cách lập kế hoạch và tổ chức cẩn thận,

chuẩn bị nhân sự và tình nguyện viên, kiểm tra và giám sát cơ sở vật chất, thiết bị, v.v.).

• Chuyển giao rủi ro (rủi ro đủ lớn đến mức tổ chức thể thao không muốn tự mình gánh chịu -- vì vậy họ chuyển rủi ro cho người khác thông qua hợp đồng, bảo hiểm hoặc miễn trừ) hoặc-

• Né tránh rủi ro (rủi ro có thể nghiêm trọng đến mức người quản lý thể thao không muốn làm gì với nó -- vì vậy họ quyết định tránh làm những gì tạo ra rủi ro ngay từ đầu).

Theo nguyên tắc chung, có mối liên quan giữa mức độ nghiêm trọng của rủi ro và giải pháp được ưu tiên, trong đó giải pháp giữ lại và giảm thiểu được sử dụng cho những rủi ro ở mức thấp và trung bình, còn giải pháp chuyển giao và né tránh được sử dụng cho những rủi ro cao hơn. Ngoài ra, theo nguyên tắc chung, bạn nên pha trộn và kết hợp nhiều giải pháp khác nhau thay vì chỉ dựa vào một hoặc một vài giải pháp. Theo mỗi giải pháp, sẽ có rất nhiều công cụ và kỹ thuật để lựa chọn, như được minh họa trong phần tiếp theo.

Những ví dụ về kỹ thuật quản trị rủi ro

Những ví dụ về biện pháp quản lý rủi ro dưới đây đều áp dụng cho cấp độ quản lý rủi ro đầu tiên được mô tả ở trên - nghĩa là thực hiện quản lý rủi ro đối với các hoạt động mà tổ chức thể thao tham gia trực tiếp:

Ví dụ về các biện pháp giảm thiểu rủi ro

Hầu hết các biện pháp giảm thiểu rủi ro đều liên quan đến việc lập kế hoạch, tổ chức và tác động đến hành vi của con người. Đây là lĩnh vực mà các tổ chức thể thao có quyền kiểm soát lớn nhất và có nhiều lựa chọn nhất để quản lý rủi ro. Đồng thời, đây có lẽ là lĩnh vực mà các tổ chức thể thao dành ít thời gian và ít nguồn lực nhất. Những ví dụ liệt kê dưới đây được nhóm lại theo nguyên nhân gây ra rủi ro:

Trường hợp nguyên nhân gây rủi ro là cơ sở vật chất, thiết bị

• Thiết kế và thực hiện chương trình bảo trì, sửa chữa và thay thế thường xuyên đối với cơ sở vật chất và thiết bị của bạn.

• Thiết kế các biện pháp bảo đảm an ninh để bảo vệ thiết bị và dữ liệu văn phòng, chẳng hạn như kiểm tra cẩn thận các ổ khóa và lên lịch sao lưu dữ liệu thường xuyên

• Luôn thực hiện nghiêm túc việc sử dụng các thiết bị bảo hộ và an toàn theo quy định – không có thiết bị bảo hộ thì không thi đấu!

Nguồn gốc của rủi ro là từ con người

• Cung cấp cho tất cả các thành viên hội đồng và ủy ban mới các tài liệu định hướng chi tiết và cân nhắc cơ chế hướng dẫn, cố vấn hoặc bạn bè cho các tình nguyện viên mới

• Tuân thủ tất cả các quy định pháp luật của tỉnh về việc sàng lọc nhân viên và tình nguyện viên (chẳng hạn như Đạo luật Xem xét Hồ sơ Hình sự ở B.C.)

• Tuyển dụng, lựa chọn và đào tạo tình nguyện viên một cách kỹ lưỡng, đặc biệt là những người sẽ làm việc trực tiếp với trẻ em, thanh thiếu niên hoặc những đối tượng dễ bị tổn thương khác

• Chuẩn bị bản mô tả công việc bằng văn bản cho tất cả các vị trí nhân viên và tình nguyện viên và phê duyệt chính sách nhân sự trong đó cung cấp các thủ tục rõ ràng để xử lý các vấn đề nhân sự.

• Giúp nhân viên không ngừng phát triển, nâng cao trình độ chuyên môn để họ có thể theo kịp các xu hướng trong thể thao và trong ngành công nhiệp này.

• Hỗ trợ việc chứng nhận trình độ đào tạo hiện hành cho các huấn luyện viên và trọng tài cũng như đào tạo tình nguyện viên để họ luôn cập nhật các phương pháp an toàn mới và các kỹ thuật cải tiến khác.

• Xây dựng và thực hiện các quy tắc ứng xử, kỷ luật và chính sách giải quyết tranh chấp để giúp tổ chức thể thao xử lý tốt hơn các quyết định và tranh chấp gây tranh cãi.

• Đối với các giải đấu lớn, phải xây dựng kế hoạch ứng phó khẩn cấp nhằm xác định vai trò và trách nhiệm chính.

Trường hợp nguyên nhân rủi ro là chương trình

• Tuân thủ đúng các quy trình chuẩn bị thực phẩm và quản lý rượu đã được phê duyệt tại các cơ sở và tại các giải đấu, sự kiện.

• Giáo dục người tham gia và phụ huynh về những rủi ro vốn có của môn thể thao thông qua các thông điệp bằng lời nói, biển báo và tài liệu in chẳng hạn như thỏa thuận đồng ý bằng văn bản.

• Trước các giải thi đấu tuyển chọn, hãy xây dựng các tiêu chí hợp lý và quy trình áp dụng các tiêu chí để thực hiện lựa chọn.

• Dán các nội quy và biển cảnh báo có nội dung phù hợp ở những nơi dễ thấy trong toàn bộ cơ sở.

• Kết hợp các tiêu chuẩn và hướng dẫn liên quan từ các cơ quan quản lý thể thao cấp cao hơn (quốc gia, quốc tế) vào quy trình hoạt động của tổ chức thể thao và khuyến khích các câu lạc bộ, các hiệp hội thành viên cùng thực hiện đầy đủ.

Ví dụ về các biện pháp chuyển giao rủi ro

• Nhấn mạnh rằng những người tham gia là người lớn phải ký giấy từ bỏ thỏa thuận trách nhiệm pháp lý (nếu tổ chức đã quyết định, về mặt tư tưởng, rằng họ mong muốn sử dụng các giấy miễn trừ trong các chương trình của mình).

• Xem xét tất cả các nhu cầu bảo hiểm và mua bảo hiểm phù hợp về phạm vi và số lượng cho mọi hoạt động cũng như tất cả các nhân viên tình nguyện và được trả lương.

• Ký hợp đồng các nhiệm vụ theo công việc riêng biệt như phòng khám hướng dẫn, quản lý thi đấu, phục vụ ăn uống, pha chế rượu và vận chuyển cho các đối tác bên ngoài.

• Đảm bảo có các điều khoản bồi thường phù hợp trong tất cả các hợp đồng được tổ chức ký kết, bao gồm các điều khoản liên quan đến việc thuê cơ sở vật chất, hợp đồng dịch vụ, cấp phép và tài trợ.

• Nếu tổ chức một sự kiện lớn cùng với các tổ chức khác, hãy xây dựng một thỏa thuận hợp tác, trong đó có xác định và chia sẻ rủi ro giữa các đối tác.

Ví dụ về các biện pháp né tránh rủi ro

• Hoãn sự kiện trong những điều kiện nguy hiểm.

• Không đi khi thời tiết xấu.

• Hạn chế những người mới tham gia và các nhóm tuổi thấp hơn tham gia các hoạt động có rủi ro thấp hơn.

• Mua thiết bị có chất lượng đáp ứng mọi tiêu chuẩn an toàn.

• Không phục vụ rượu tại các buổi lễ có gia đình hoặc trẻ vị thành niên.

• Tuân thủ nghiêm ngặt mọi quy định, chính sách và nội quy của tổ chức./.

Bình Nguyên – Thanh Hiền biên dịch

theo: Risk Management for Sport Organizations and Sport Facilities

GIẢI PHÁP BỔ SUNG
VỀ BẢO HIỂM VÀ MIỄN TRỪ

Bảo hiểm là một giải pháp quản trị rủi ro rất phổ biến và nó liên quan đến việc chuyển giao rủi ro cho một bên khác – trong trường hợp này là công ty bảo hiểm. Bảo hiểm chỉ là một giải pháp để kiểm soát rủi ro và một mình bảo hiểm không phải lúc nào cũng là giải pháp tốt nhất cho vấn đề quản lý rủi ro. Các tổ chức thể thao được khuyến khích tiếp cận vấn đề bảo hiểm bằng cách sử dụng quan điểm quản lý rủi ro, nghĩa là dành bảo hiểm cho những rủi ro và tổn thất thảm khốc và nghiêm trọng nhất, đồng thời dựa vào các giải pháp khác, chẳng hạn như các biện pháp giảm thiểu và tránh rủi ro, đối với những tổn thất tiềm ẩn có thể xảy ra mà không lớn lắm.

Sau đây là một số khuyến nghị chung về chương trình bảo hiểm của tổ chức thể thao.

• Thực hiện giới hạn bảo hiểm trách nhiệm chung ít nhất là 2 triệu USD.

• "Người được bảo hiểm chỉ định" và "Người được bảo hiểm bổ sung" phải bao gồm các giám đốc, cán bộ và nhân viên (là tiêu chuẩn trong hầu hết các chính sách) cũng như tình nguyện viên, thành viên, vận động viên, cầu thủ, huấn luyện viên, người hướng dẫn và quan chức.

• Đảm bảo chính sách bao gồm điều khoản về mức độ phân chia lợi ích (còn được gọi là điều khoản trách nhiệm chéo). Nếu không có điều khoản như vậy, hợp đồng bảo hiểm sẽ bao gồm trách nhiệm pháp lý đối với bên thứ ba - tức là những bên bên ngoài tổ chức. Trách nhiệm đối với các bên khác trong tổ chức (các thành viên, tình nguyện viên, các giám đốc và cầu thủ của câu lạc bộ của bạn) sẽ

không được bảo hiểm, mặc dù các tình huống trách nhiệm pháp lý đó có thể và đã xảy ra trong thể thao.

• Xem xét việc mua bảo hiểm trách nhiệm của các giám đốc và cán bộ. Một số chính sách trách nhiệm chung cũng sẽ bao gồm bảo hiểm sai sót và thiếu sót đối với các hành vi sai trái của các giám đốc và cán bộ, mang lại sự bảo vệ tương tự.

• Ngoài điều khoản bảo hiểm được mô tả ở trên, hãy đảm bảo rằng các hợp đồng cho thuê để sử dụng cơ sở của người điều hành khác phải có điều khoản bồi thường thích hợp, theo đó người điều hành cơ sở hứa sẽ bồi thường cho tổ chức thuê đối với những tổn thất mà họ có thể phải gánh chịu do hành động của họ, hoặc do là kết quả của các sự kiện thuộc trách nhiệm của họ chứ không phải trách nhiệm của tổ chức cho thuê. Ngược lại, nếu tổ chức thể thao cho thuê cơ sở của mình thì phải đảm bảo rằng hợp đồng cho thuê có các điều khoản bồi thường và bảo hiểm phù hợp.

• Một kỹ thuật quản lý rủi ro rất phổ biến khác trong các chương trình thể thao là chuyển rủi ro cho người tham gia thông qua "từ bỏ các thỏa thuận trách nhiệm pháp lý" (còn gọi là "khước từ"). Hầu hết những người tích cực đều ký giấy khước từ lúc này hay lúc khác, và nhiều tổ chức thể thao yêu cầu người tham gia của họ ký giấy khước từ. Mặc dù được sử dụng rộng rãi nhưng giấy khước từ hầu như luôn bị hiểu lầm. Một số người nghĩ rằng việc để người tham gia ký giấy khước từ sẽ bảo vệ tổ chức của họ khỏi bị kiện tụng. Ngược lại, một số người ký giấy khước từ lại tin rằng chúng là những mảnh giấy vô nghĩa. Sự thật là có cả hai điều đó - trong một số trường hợp, tòa án đã giữ nguyên quyền khước từ. Trong những trường hợp khác, và vì nhiều lý do khác nhau, họ không làm như vậy.

• Cũng giống như bảo hiểm, quyền khước từ không phải là giải pháp cho mọi vấn đề quản lý rủi ro. Được soạn thảo hợp lý, thực hiện cẩn thận và sử dụng trong những trường hợp thích hợp, những

hợp đồng này có thể bảo vệ tổ chức thể thao và các lãnh đạo của tổ chức đó khỏi trách nhiệm pháp lý do sơ suất. Tuy nhiên, quyền khước từ có nhiều hạn chế, bao gồm cả thực tế là chúng không có giá trị pháp lý khi sử dụng với trẻ vị thành niên. Cha mẹ hoặc người giám hộ của trẻ vị thành niên cũng không thể thay mặt trẻ thực hiện việc miễn trách nhiệm do sơ suất. Tuy nhiên, cha mẹ của hàng trăm nghìn trẻ em tham gia các chương trình thể thao nhỏ trên khắp đất nước này vẫn phải ký giấy khước từ.

• Ngoài ra, không nên nhầm lẫn khước từ với "sự đồng ý có hiểu biết", "chấp nhận rủi ro" hoặc thỏa thuận "người tham gia" - tài liệu yêu cầu người tham gia chấp nhận trách nhiệm đối với các rủi ro thể chất cố hữu đã biết của hoạt động thể thao nhưng không yêu cầu họ nhận trách nhiệm về sự sơ suất của bên kia. Trên thực tế, những tài liệu mà qua đó người tham gia đồng ý chấp nhận rủi ro thể chất của một hoạt động (chứ không phải rủi ro pháp lý xảy ra do sự sơ suất của các nhà tổ chức hoạt động) là những tài liệu duy nhất có thể được sử dụng với trẻ vị thành niên. Những tài liệu như thế này rất được khuyến khích. Mặc dù những tài liệu đó không bảo vệ tổ chức khỏi trách nhiệm pháp lý do sơ suất, nhưng chúng yêu cầu người tham gia và cha mẹ/người giám hộ của người tham gia đồng ý với những rủi ro và nguy hiểm về thể chất vốn có trong một môn thể thao, chấp nhận trách nhiệm đối với những chấn thương mà người tham gia có thể gặp phải như một kết quả của những rủi ro và nguy hiểm này và phải chịu trách nhiệm về những tổn thất hoặc thiệt hại mà người tham gia có thể gây ra cho người khác.

• Những thỏa thuận như vậy cũng là những công cụ giáo dục có giá trị giúp cảnh báo trước cho những người tham gia về những rủi ro mà họ đang chấp nhận và những hậu quả có thể xảy ra. Chúng cũng có giá trị pháp lý đáng kể vì chúng cho thấy rằng tổ chức đã thực hiện các bước hợp lý để thông báo cho người tham gia về những

rủi ro liên quan đến môn thể thao này và khi ký tên vào đó, người tham gia đã đồng ý không buộc câu lạc bộ phải chịu trách nhiệm về thương tích hoặc tổn thất liên quan trực tiếp đến những rủi ro này.

Kết luận

Những thông tin trong bài viết này đã cung cấp một cách tiếp cận khái niệm chung để thực hiện quản lý rủi ro và cung cấp một số ví dụ về các lĩnh vực rủi ro mà các tổ chức và cơ sở thể thao phải đối mặt, cùng với những đề xuất về các biện pháp kiểm soát những rủi ro này. Hãy nhớ rằng không có mẫu thống nhất hoặc danh sách kiểm tra chung nào có thể được sử dụng để quản lý rủi ro trong câu lạc bộ, các giải đấu, các chương trình hoặc các cơ sở tập luyện, thi đấu thể dục thể thao.

Các quyết định quản lý rủi ro đòi hỏi một số hiểu biết pháp lý cơ bản, kinh nghiệm nền tảng về thể thao và khả năng phán đoán tốt. Các quyết định quản lý rủi ro phù hợp sẽ tùy thuộc vào hoàn cảnh của từng tổ chức thể thao. Điều quan trọng cần nhớ là quản lý rủi ro là một quá trình liên tục. Các bước cơ bản trong quản lý rủi ro không thay đổi, nhưng hoàn cảnh của tổ chức thể thao thì thay đổi và trách nhiệm pháp lý của tổ chức cũng có thể thay đổi, mặc dù thường là chậm hơn.

Ví dụ, 5 năm trước, có rất ít kỳ vọng rằng các tổ chức tình nguyện sẽ sàng lọc tất cả các tình nguyện viên của họ: ngày nay, tổ chức nào không thực hiện một số hình thức sàng lọc có thể không còn đạt được tiêu chuẩn chăm sóc hợp lý theo quy định của pháp luật.

Tóm lại, quản lý rủi ro không phải là ngành khoa học cao sang – nó được tổ chức theo lẽ thường, trong đó lẽ thường là tổng hợp kiến thức và kinh nghiệm. Hầu hết tất cả các tổ chức thể thao đều thực hiện một số hoạt động quản lý rủi ro theo cách thức đặc biệt. Chìa khóa để thực hiện tốt việc quản lý rủi ro là thực hiện nó một cách có tổ chức và

điều này có nghĩa là lập kế hoạch quản lý rủi ro để đảm bảo rằng tất cả các nguồn và loại rủi ro đều được xem xét và mọi trách nhiệm pháp lý đều được thực hiện. Một kế hoạch quản lý rủi ro tốt là sự kết hợp đầy đủ các giải pháp thích hợp, hợp lý và, phù hợp với nhu cầu, hoàn cảnh và nguồn lực của tổ chức thể thao.

1. Khoảng một phần ba người Canada từ 15 tuổi trở lên thường xuyên tham gia hoạt động thể thao và hơn một nửa số này tập luyện, thi đấu thường xuyên với tư cách là người tham gia đã đăng ký trong một câu lạc bộ hoặc giải đấu. Hệ thống thể thao nghiệp dư của Canada có khoảng 400.000 huấn luyện viên được đào tạo và cấp chứng chỉ và hầu như được quản lý hoàn toàn bởi các tình nguyện viên - gần hai triệu người trong số họ (Tham gia thể thao ở Canada - Báo cáo năm 1998).

2. Ngành thể thao phi lợi nhuận ở Canada đã phải vật lộn với những thách thức to lớn trong suốt những năm 1990: những thách thức thậm chí còn trở nên gay gắt hơn do chính sách tài trợ của chính quyền liên bang và các tỉnh thành trong những năm 1980 đã tạo ra một nhà nước phúc lợi ảo cho thể thao nghiệp dư. Vào đầu những năm 1990, không có gì lạ khi một tổ chức thể thao nghiệp dư thu được tới 90% doanh thu từ các nguồn của chính phủ. Ngày nay, ngành thể thao đang học cách tự chi trả thông qua phát triển thành viên, quảng bá sự kiện, bán sản phẩm, tiếp thị và tài trợ. Theo đó các kỹ năng của người quản lý thể thao thành công đang phát triển tương ứng.

3. Một số tài liệu này được phỏng theo hai ấn phẩm của Trung tâm Thể thao và Pháp luật: Chương trình quản lý rủi ro của bạn: Sổ tay dành cho các tổ chức thể thao (1998) và Sự sơ suất và trách nhiệm pháp lý: Hướng dẫn dành cho các tổ chức thể thao (1995).

4. Theo quan sát của chúng tôi, phần lớn các tổ chức thể thao nghiệp dư chỉ đang học cách khai thác tiềm năng tài sản vô hình của họ. Là một nguồn thu nhập, những điều này ngày càng trở nên quan

trọng. Nhà quản lý thể thao muốn tìm hiểu thêm về quản lý sở hữu trí tuệ có thể tham khảo Kinh doanh với khu vực tư nhân: Sổ tay thương mại do David Lech viết và được Trung tâm Thể thao và Luật xuất bản.

5. Trong những năm qua, Trung tâm Thể thao và Pháp luật đã hỗ trợ nhiều tổ chức thể thao giải quyết các tranh chấp của họ. Trong một trường hợp sa thải sai trái, Giám đốc điều hành của tổ chức đã theo dõi thời gian dành cho tranh chấp - trước khi vấn đề được giải quyết, cô ấy đã dành 240 giờ, hoặc tương đương với hơn sáu tuần thời gian chuyên môn, cho vụ việc.

6. Thực tiễn chung của các thành viên khác trong cộng đồng thể thao thường là một chỉ số đáng tin cậy về hành vi phù hợp vì tiêu chuẩn chăm sóc có liên quan đến những gì một người luyện tập thể thao đích thực sẽ làm trong cùng hoàn cảnh hoặc trong những hoàn cảnh tương tự. Tuy nhiên, các nhà quản lý thể thao cũng nên cẩn thận trong việc theo dõi đám đông một cách quá chặt chẽ: nếu việc tuân theo các hoạt động thông thường kéo theo những rủi ro đáng lẽ phải được thừa nhận thì việc chỉ tuân thủ các hoạt động thông thường có thể không đủ để đáp ứng tiêu chuẩn chăm sóc. Tiêu chuẩn luôn liên quan đến những gì nên làm chứ không phải những gì đã được thực hiện hoặc những gì thường được thực hiện.

7. Nguyên tắc trách nhiệm gián tiếp rất quan trọng trong bối cảnh thể thao vì trách nhiệm thực hiện chương trình thường thuộc về các tình nguyện viên. Trong lĩnh vực luật này, nhân viên và tình nguyện viên được đối xử như nhau, tuy nhiên mối quan hệ với tình nguyện viên thường không được mô tả rõ ràng như mối quan hệ với nhân viên. Ví dụ: nhiều tình nguyện viên có thể thực hiện dịch vụ của họ mà không có lợi ích hoặc sự chỉ dẫn trong mô tả công việc.

Khi một tình nguyện viên sơ suất, tổ chức có thể phải chịu trách nhiệm gián tiếp nếu tình nguyện viên đó hành động trong phạm vi

nhiệm vụ của mình - do đó việc xác định và làm rõ những nhiệm vụ này là gì có tầm quan trọng đặc biệts. Trong những năm gần đây, tòa án có xu hướng yêu cầu các tổ chức ngày càng phải chịu trách nhiệm nhiều hơn về những tổn hại mà khách hàng/người tham gia phải gánh chịu do nhân viên và tình nguyện viên của họ gây ra. Ngày nay, một tổ chức có thể phải chịu trách nhiệm gián tiếp nếu các tình huống của chương trình hoặc hoạt động của tổ chức đó (được thực hiện thông qua việc lập kế hoạch, điều phối, bố trí nhân sự, giám sát, v.v.) làm tăng đáng kể nguy cơ gây tổn hại cho người tham gia.

8. Cách tiếp cận rộng hơn này để quản lý rủi ro của các cơ quan quản lý được khuyến nghị vì nhiều lý do. Thứ nhất, các tổ chức này đưa ra "sự chấp thuận" đối với một số giải thi đấu do người khác tổ chức, có nghĩa là tên của cơ quan quản lý được gắn liền với sự kiện đó và tổ chức đó có thể sẽ liên quan đến bất kỳ tai nạn nghiêm trọng hoặc vấn đề pháp lý nào. Thứ hai, nhiều cơ quan quản lý này có chương trình bảo hiểm chung với các câu lạc bộ thành viên của họ, điều đó có nghĩa là họ có quyền lợi nhất định (thông qua phí bảo hiểm thấp, có lịch sử yêu cầu bồi thường và hồ sơ an toàn tốt) trong hoạt động của các câu lạc bộ đó. Thứ ba, hỗ trợ và nguồn lực quản lý rủi ro là dịch vụ lý tưởng dành cho thành viên mà cơ quan chủ quản có thể cung cấp cho các hiệp hội cơ sở.

9. Chúng tôi đặc biệt khuyến nghị tất cả các cơ quan quản lý thể thao nên áp dụng và giám sát các nguyên tắc quản lý rủi ro đối với tất cả các giải đấu được cấp phép tổ chức (đáng ngạc nhiên là hiện nay có rất ít cơ quan quản lý thể thao thực hiện việc này). Những nguyên tắc này có thể giải quyết các vấn đề như: yêu cầu bảo hiểm bao gồm việc nêu tên tổ chức cấp phép là bên được bảo hiểm; chuẩn bị trước kế hoạch ứng phó khẩn cấp; định hướng và tập huấn cho tất cả các tình nguyện viên bao gồm cả nhân viên an ninh; thực hiện các hướng dẫn quản lý rượu đối với các sự kiện xã hội gắn liền với giải

đấu thể thao; cung cấp các dịch vụ sơ cứu và y học thể thao phù hợp; và kiểm tra tất cả cơ sở vật chất, sân bãi và thiết bị trước khi khai mạc giải đấu, sự kiện. Tổ chức xử phạt cũng nên chỉ định một đại diện chính thức để làm việc với tổ chức đăng cai trước giải đấu và có mặt tại chỗ trong suốt quá trình diễn ra giải đấu để giám sát việc tuân thủ các nguyên tắc quản lý rủi ro.

10. Theo quy chế này, hiện có ở hầu hết các tỉnh, người nắm giữ được định nghĩa là người sở hữu thực tế một cơ sở tập luyện, thi đấu hoặc người có trách nhiệm và kiểm soát tình trạng của cơ sở, các hoạt động được tiến hành ở đó và những người được phép vào cơ sở đó. Tuy nhiên, việc kiểm soát không nhất thiết liên quan đến việc độc quyền sở hữu một cơ sở - trong một số trường hợp có thể tồn tại nhiều hơn một người nắm giữ.

11. Có rất ít tổ chức thể thao nghiệp dư sở hữu và vận hành cơ sở vật chất của riêng mình. Đúng hơn, mô hình chung là các tổ chức này thuê cơ sở của các tổ chức khác (chẳng hạn như chính quyền thành phố, trường học, trường cao đẳng hoặc đại học) để điều hành các chương trình của họ.

12. Thông thường thì các tổ chức và câu lạc bộ thể thao sẽ mua bảo hiểm từ một nhà cung cấp dịch vụ bảo hiểm đa lĩnh vực và ký kết một hợp đồng bảo hiểm tiêu chuẩn được thiết kế cho một doanh nghiệp nhỏ hoặc liên doanh thương mại điển hình. Điều ngạc nhiên đối với một hiệp hội chèo thuyền cấp tỉnh là hợp đồng bảo hiểm của họ không bao gồm bảo hiểm đối với những thương tích do vận hành tàu thuyền! Bảo hiểm trong thể thao phải được tiếp cận việc vận dụng dụng quan điểm quản lý rủi ro, dành riêng cho thể thao. Để biết thêm thông tin, hãy tham khảo ấn phẩm Bảo hiểm trong thể thao và giải trí: Phương pháp quản lý rủi ro do Trung tâm Thể thao và Pháp luật xuất bản.

13. Nhiều tổ chức thể thao đã sử dụng các chương trình bảo hiểm khá hiệu quả như một biện pháp khuyến khích quản lý rủi ro. Ví dụ:

trong một số môn thể thao, việc tuân thủ nghiêm ngặt các quy tắc an toàn về kính bảo vệ mắt, dụng cụ bảo vệ rang, miệng và các thiết bị bảo hộ khác là điều kiện tiên quyết để người tham gia được bảo hiểm theo chương trình bảo hiểm của tổ chức. Các tổ chức khác sử dụng chương trình bảo hiểm của họ như một đòn bẩy để đảm bảo rằng các câu lạc bộ, liên đoàn và hiệp hội thành viên duy trì tư cách là "thành viên có uy tín tốt".

14. Khả năng để một sự giấy khước từ được tòa án giữ nguyên sẽ phụ thuộc vào nhiều yếu tố: nó được soạn thảo như thế nào, nó được thực thi như thế nào, nội dung của sự từ bỏ được truyền đạt đến người ký tên như thế nào và bản chất của hoạt động được miễn trừ. Về mặt đạo đức, việc miễn trừ có thể phù hợp để sử dụng trong các chương trình có rủi ro cao liên quan đến những người trưởng thành có kỹ năng chơi thể thao. Sự phù hợp của việc sử dụng chúng trong tất cả các chương trình khác cần được đánh giá rất cẩn thận.

Trình bày tại Hội nghị chuyên đề "Quản lý thể thao: Các chiến lược tiên tiến để quản lý thể thao như một doanh nghiệp", tháng 8 năm 2002, Toronto.

Bình Nguyên – Thanh Hiền biên dịch

theo: Risk Management for Sport Organizations and Sport Facilities

CÁC KỸ THUẬT
TRONG KIỂM SOÁT QUẢN TRỊ RỦI RO

Hiểu những điều cơ bản về kỹ thuật kiểm soát rủi ro là bước đầu tiên trong việc xây dựng chương trình quản lý rủi ro cho tổ chức của bạn. Thông thường, việc quản lý rỉu ro bao gồm những kỹ thuật như sau:

Né tránh

Né tránh có nghĩa là lựa chọn loại bỏ hoàn toàn một hoạt động để cùng nhau tránh rủi ro. Một ví dụ về điều này là việc quyết định không xem lướt sóng như một môn thể thao ở trường trung học hoặc đại học do nguy cơ chấn thương hoặc tử vong cao. Tuy nhiên, tổ chức có thể không muốn sử dụng kỹ thuật kiểm soát rủi ro này vì nó có thể xung đột với mục tiêu của tổ chức.

Ngăn ngừa tổn thất

Ngăn ngừa tổn thất có nghĩa là giảm tần suất khiếu nại từ các hoạt động không thể loại bỏ hoặc tổ chức của bạn chọn tiếp tục. Để ngăn chặn hoặc làm giảm khả năng xảy ra mất mát, phòng ngừa mất mát có nghĩa là phá vỡ chuỗi các sự kiện, tình huống dẫn đến mất mát. Ví dụ về ngăn ngừa mất mát là gắn các tấm đệm vào các cột cầu môn của bạn để phòng ngừa chấn các thương nghiêm trọng hoặc cung cấp khóa móc đảm bảo cho các tủ gửi đồ trong phòng tập để ngăn chặn hành vi trộm cắp.

Giảm nhẹ tổn thất

Giảm nhẹ tổn thất là thực hiện hành động nhằm là giảm mức độ nghiêm trọng hoặc hậu quả tài chính của những tổn thất và các những yêu cầu bồi thường không thể phòng tránh được. Một ví dụ về việc này là lắp đặt tường lửa (**hệ thống an ninh mạng)** hoặc thiết bị chữa cháy như vòi phun nước tự động sprinklers trong các cơ sở tập luyện,

thi đấu thể thao (**Hệ thống chữa cháy sprinkler** là hệ thống chữa cháy tự động bằng nước sử dụng vòi xả kín, vòi xả này luôn ở trong trạng thái trực chờ. Nếu như nhiệt độ môi trường vượt quá ngưỡng cho phép, nó sẽ tự động xả nước từ trên trần nhà dập tắt ngọn lửa). Một ví dụ khác là cung cấp cho người chơi mũ bảo hiểm hoặc các thiết bị bảo hộ khác nhằm giảm mức độ nghiêm trọng của các chấn thương cơ thể.

Bố trí tách biệt các khu vực chức năng, tách biệt hoặc nhân đôi

Tách biệt có nghĩa là thiết kế hoặc chỉ định một khu vực nhất định trong tòa nhà hoặc công trình kiến trúc. Ví dụ: phòng máy tính hoặc khu vực quản lý, hành chính của tổ chức bạn có thể được tách biệt thành một phần của tòa nhà với quyền ra vào được kiểm soát an ninh để giảm tổn thất tiềm ẩn.

Tách biệt có nghĩa là dàn trải các hoạt động trên nhiều vị trí địa lý để nếu một nơi bị thiệt hại thì bên kia sẽ đủ đáp ứng nhu cầu của cả hai. Một trường đại học có thể có nhiều cơ sở với các phòng tập thể dục ở mỗi cơ sở. Nếu một cơ sở bị thiên tai tàn phá thì nhà thi đấu của cơ sở khác có thể được sử dụng cho mọi hoạt động.

Nhân đôi có nghĩa là có bản sao lưu cho các hệ thống hoặc hoạt động quan trọng. Một ví dụ về điều này là sao lưu hệ thống máy tính của bạn và vì vậy nếu nó gặp sự cố, bạn sẽ có bản sao lưu. Một ví dụ khác là có dự trữ thêm thiết bị thể thao hoặc phụ tùng thay thế để có thể sử dụng nếu thiết bị chính bị mất hoặc hỏng.

Chuyển giao

Chuyển giao rủi ro có nghĩa là giảm thiểu rủi ro bằng cách chuyển một phần rủi ro sang tổ chức khác. Một ví dụ về điều này là thuê một công ty xe buýt thương mại để vận chuyển vận động viên thay vì sử dụng phương tiện của riêng bạn. Chuyển nhượng theo hợp đồng là một hình thức chuyển giao khác, có nghĩa là sử dụng các

thỏa thuận giữ nguyên hoặc bồi thường, từ bỏ quyền thay thế, điều khoản giới hạn trách nhiệm pháp lý hoặc thỏa thuận bào chữa.

Kết hợp các kỹ thuật

Tất cả những biện pháp trên (ngoại trừ việc tránh né) có thể được sử dụng kết hợp với các kỹ thuật quản lý rủi ro khác. Ví dụ: một tổ chức có thể lo ngại về tác động của cháy tòa nhà và do đó có thể lắp đặt tường chống cháy (kỹ thuật giảm tổn thất) và có sẵn phòng tập thứ hai ở một địa điểm khác nếu phòng tập đó bị hư hại do hỏa hoạn (tách biệt).

Nói tóm lại, người quản lý rủi ro nên hiểu cách sử dụng các kỹ thuật kiểm soát rủi ro trên để thiết lập và duy trì chương trình quản lý rủi ro.

Bình Nguyên – Thanh Hiền biên dịch

theo: Risk Management for Sport Organizations and Sport Facilities

QUẢN LÝ RỦI DO TRONG CÔNG VIÊN VÀ CÁC HOẠT ĐỘNG VUI CHƠI GIẢI TRÍ

Mục đích của nghiên cứu này là điều tra các quy trình quản lý liên quan đến quản lý rủi ro trong các hoạt động vui chơi giải trí và các hoạt động vui chơi giải trí trong công viên và đánh giá chúng theo các quy trình ứng dụng nhất định. Nghiên cứu này áp dụng phương pháp sàng lọc tài liệu và kiểm tra lưu trữ. Hoạt động vui chơi giải trí tiềm ẩn nhiều yếu tố rủi ro; ví dụ, các vấn đề về an toàn và sức khỏe thường xuyên xảy ra trong các hoạt động vui chơi giải trí. Việc quy hoạch các khu thể thao và giải trí cần chú ý đến việc sử dụng vật liệu, thiết bị hỗ trợ sinh học, hỗ trợ y tế và chiến lược quản lý an toàn.

Những đánh giá trong nghiên cứu này đặc biệt xem xét các quy trình bảo vệ và sử dụng, quản lý sức khỏe, vị trí và xây dựng cơ sở vật chất cũng như các khía cạnh an ninh. Nó cho thấy rằng trong các quy trình quản lý liên quan đến các hoạt động công viên và giải trí, các quy trình xây dựng, quy trình kinh doanh, các khía cạnh giáo dục, quy trình quản lý dịch vụ và các khía cạnh quản lý rủi ro cần được các nhà quản lý và nhà giáo dục phân tích.

Hơn nữa, các chính quyền thành phố, trường đại học và cơ quan quản lý thể thao địa phương phải lập kế hoạch và chuẩn bị các tài liệu quản lý rủi ro trong các hoạt động vui chơi giải trí để phân phát cho các đối tác công và vận động viên.

Đặt vấn đề

Hình thức sử dụng không gian công cộng mở của trẻ em và cư dân thành thị khác nhau tùy thuộc vào các yếu tố văn hóa và môi trường. Sự tồn tại của các khu thể thao và giải trí trong quy hoạch

thành phố hiện đại là rất quan trọng để tạo ra môi trường sống lành mạnh. Các hoạt động thể thao và giải trí thường xuyên dễ bị ảnh hưởng bởi nhiều vấn đề an toàn trước, trong và sau khi thực hiện các hoạt động. Ứng dụng tích cực việc quản lý rủi ro có thể ngăn ngừa tai nạn gây thương tích.

Định nghĩa về Thời gian rảnh rỗi và Giải trí

Thời gian rãnh rỗi: Điều này liên quan đến thời gian tùy ý, là thời gian còn lại sau khi ngủ, đi lại, làm việc, thực hiện các công việc cá nhân và làm các công việc nhà cần thiết. Mọi người có thể chọn bất cứ điều gì họ muốn làm với thời gian này.

Giải trí: Điều này đề cập đến các hoạt động vui chơi, giải trí được thực hiện trong thời gian tùy ý. Các hoạt động giải trí bao gồm các hoạt động ở nhà như xem tivi và đọc sách, và những hoạt động bên ngoài như đi xem kịch và xem phim, xem hoặc tham gia các sự kiện thể thao và du lịch

Các hoạt động giải trí được Baud-Bovy và Lawson phân loại thành sáu loại

Hầu hết các vụ tai nạn xảy ra ở công viên do thiết bị sân chơi không an toàn, sự thiếu chú ý của trẻ em và việc gia đình không giám sát con mình. Miles và Priest lưu ý rằng quy trình quản lý là thành phần thiết yếu của việc giám sát các hoạt động giải trí. Đánh giá chương trình, phát triển và quản lý chương trình, quản lý rủi ro và nghiên cứu là những yếu tố chính của các quy trình quản lý này.

**Các loại hoạt động giải trí (Baud-Bovy và Lawson).*

Số lượng người tham gia các hoạt động vui chơi, giải trí đã có sự dao động trong vài năm qua, với các môn thể thao đồng đội, thể thao mùa đông, các môn thể thao dưới nước và thể dục thể hình số lượng người tham gia ngày càng tăng, trong khi ở các môn thể thao cá nhân, số lượng người tham gia giảm vừa phải vào năm 2015; môn

quần vợt và các môn thể thao thể thao ngoài trời khác hầu như không có sự thay đổi.

Bảng 1. Danh mục các hoạt động vui chơi, giải trí

Phân loại các hoạt động giải trí	Ví dụ
Diễn ra trong khuôn viên ngôi nhà	Xem tivi, đọc sách, nghe nhạc, làm vườn, sở thích tự làm, tập thể dục, sử dụng máy tính khi rảnh rỗi.
Có tính xã hội cao	Giải trí, ăn uống, uống rượu trong quán bar, tiệc tùng.
Lợi ích văn hóa, giáo dục và nghệ thuật	Tham quan nhà hát, buổi hòa nhạc, triển lãm, viện bảo tàng, tham gia các lớp học không dạy nghề.
Theo đuổi hoạt động thể thao, với tư cách là người tham gia hoặc khán giả	Golf, bóng đá, bơi lội, tennis, bowling, phi tiêu, thể dục dụng cụ.
Giải trí ngoài trời không chính thức	Lái xe để giải trí, du ngoạn trong ngày đến bờ biển và các vùng quê, đi bộ, dã ngoại.
Du lịch nghỉ dưỡng có nghỉ qua đêm	Du lịch đường dài, du lịch theo tour, nghỉ cuối tuần, ngày lễ và kỳ nghỉ

Thanh, thiếu niên và Người trưởng thành có khát vọng tham gia các hoạt động giải trí

Việc có khát vọng tham gia sẽ dựa trên sự lưu tâm của những người không tham gia các hoạt động giải trí ngoài trời, các môn thể thao, thể dục hình và các hoạt động trong thời gian rảnh rỗi cụ thể. Rất nhiều người tham gia có khát vọng được lựa chọn đã từng tham dự các hoạt động ngoài trời. Thanh thiếu niên ở mọi lứa tuổi đều mô tả cắm trại là sở thích hàng đầu của họ. Tiếp theo, Đi xe đạp, là hoạt động phổ biến thứ hai trong số những người tham gia là thanh niên có tham vọng trong độ tuổi từ 18 - 24 và hoạt động này đứng thứ ba trong số những người không tham gia ở độ tuổi từ 6 - 12 đến 13 - 27. Đi bộ đường dài và chạy/chạy bộ cũng là những hoạt động mà mỗi lứa tuổi đều muốn thử.

Đối với những người tham gia có tham vọng ở mọi lứa tuổi và đặc biệt là những người tham gia là người lớn ở mọi lứa tuổi, cắm trại và đạp xe được xếp hạng là ba hoạt động thú vị nhất trong số các hoạt động ngoài trời, thể thao, thể dục và các hoạt động trong thời gian rảnh rỗi.

Đi bộ đường dài và chạy/chạy bộ cũng được xếp hạng trong top 10 hoạt động hấp dẫn nhất đối với người lớn tham gia.

Quản lý rủi ro

Quản lý rủi ro có nhiều nguyên bản khác nhau và đã được nhiều chuyên gia áp dụng trong nhiều bối cảnh khác nhau.

Rủi ro ảnh hưởng đến các hiệp hội, tập đoàn công ty có thể liên quan đến hiệu quả tài chính và lòng tự trọng nghề nghiệp, đồng thời có thể gây hậu quả cho sự an toàn của nhân viên cũng như môi trường và các yếu tố xã hội của các tập đoàn. Vì vậy, quản lý rủi ro giúp công ty hoạt động hiệu quả trong một môi trường không thể đoán trước (www.iso.org).

Những cân nhắc về quản lý rủi ro xuất hiện sau Thế chiến thứ hai. Quản lý rủi ro từ lâu đã gắn liền với việc sử dụng bảo hiểm hàng hóa để bảo vệ các cá nhân và tập đoàn, công ty khỏi những mất mát khác nhau gây ra những tổn thất. Các hình thức quản lý rủi ro khác nhau và những giải pháp lựa chọn về cách thực hiện bảo hiểm hàng hóa đã xuất hiện trong suốt những năm 1950 khi mà việc đảm bảo hiểm hàng hóa được coi là rất tốn kém và không đủ để bảo vệ đối với sự rủi ro (Dionne, 2013). Một trong những bước phát triển ban đầu trong quản lý rủi ro diễn ra ở Hoa Kỳ và nảy sinh từ việc quản lý bảo hiểm. Việc áp dụng quản lý rủi ro trở nên phổ biến hơn và được tổ chức thuận lợi hơn vì mệnh giá bảo hiểm trong những năm 1950 đã trở nên rất cao và phạm vi bảo hiểm được giới hạn. Các công ty nhận thấy rằng bảo hiểm thu được là không thỏa đáng nếu nhận thức không đầy đủ về việc bảo vệ tài sản và con người. Khách

hàng bảo hiểm, do đó, trở nên lo lắng về tiêu chuẩn bảo vệ tài sản, tiêu chuẩn về sức khỏe và an toàn, hậu quả trách nhiệm pháp lý đối với sản phẩm và các yếu tố kiểm soát rủi ro khác. Phương pháp kết hợp sử dụng tài chính rủi ro và kiểm soát rủi ro đã được phát triển ở châu Âu trong suốt những năm 1970 và khái niệm về tổng giá trị rủi ro đã trở thành trọng tâm trong việc thực hiện phương pháp này. Khi phương pháp này trở nên có uy tín hơn, người ta cũng thấy rõ rằng có nhiều rủi ro không thể bảo hiểm mà các tập đoàn, công ty phải đối mặt. Các công cụ và phương pháp quản lý rủi ro sau đó được phổ biến sang nhiều lĩnh vực khác nhau. Sự trưởng thành của nguyên tắc quản lý rủi ro hiện nay đã đến mức chỉ có mối liên hệ yếu ớt giữa nó và sự đảm bảo. Bảo hiểm hiện được coi là một phương pháp kiểm soát rủi ro, nhưng nó chỉ liên quan đến một loại rủi ro nguy hiểm nhất định. Rủi ro liên quan đến kinh tế, chủ nghĩa trọng thương (óc con buôn), thị trường và danh tiếng được coi là đặc biệt quan trọng nhưng nằm ngoài phạm vi lịch sử của bảo hiểm (Hopkin).

Tổ chức Tiêu chuẩn hóa Quốc tế (International Organization for Standardization - ISO) & Các công viên, sân chơi

ISO là một tổ chức quốc tế độc lập, phi chính phủ với sự liên kết của 163 cơ quan tiêu chuẩn quốc gia.

Thông qua các thành viên của mình, tổ chức tập hợp các chuyên gia để chia sẻ kiến thức và phát triển các Tiêu chuẩn quốc tế phù hợp với thị trường, dựa trên sự tự nguyện, dựa trên sự đồng thuận nhằm hỗ trợ đổi mới và cung cấp giải pháp cho các thách thức toàn cầu (www.iso.org).

Ủy ban Kỹ thuật của ISO (ISO/TC 83), xem xét các phương tiện và thiết bị thể thao và giải trí khác. ISO đã phát triển 76 tiêu chuẩn. 32 trong số đó vẫn đang trong giai đoạn phát triển. 22 quốc gia là thành viên tham gia của các tiêu chuẩn này và 24 quốc gia là quan sát viên (https://www.iso.org/committee/50190.html).

Có bốn tiêu chuẩn dành cho sân chơi (ISO TC/254) và các tiêu chuẩn này cũng bao gồm các tiêu chuẩn về công viên giải trí (https://www.iso.org/ics/97.200.40/x/). Bốn tiêu chuẩn này liên quan đến thiết kế và chế tạo, vận hành và sử dụng, yêu cầu kiểm tra trong quá trình thiết kế, chế tạo, vận hành và sử dụng cũng như các tác động cơ sinh học của các trò chơi giải trí đối với hành khách.

Vương quốc Anh là thành viên tham gia của ISO. Theo Viện Tiêu chuẩn Anh Quốc (2008), có một số tiêu chuẩn nhất định về cơ sở vật chất và trang thiết bị liên quan đến các môn thể thao và các hoạt động vui chơi, giải trí khác, và tám thành phần chính tạo ra sự tiêu chuẩn hóa.

Bảng 2. BS EN 1176 Tiêu chuẩn hóa thiết bị & bề mặt sân chơi trẻ em

1	Yêu cầu chung về an toàn và phương pháp thử
2	Các yêu cầu an toàn cụ thể bổ sung và phương pháp thử xích đu
3	Các yêu cầu an toàn cụ thể bổ sung và phương pháp thử đối với cầu trượt
4	Yêu cầu cụ thể bổ sung về an toàn và phương pháp thử đường CHC
5	Các yêu cầu an toàn cụ thể bổ sung và phương pháp thử đối với băng chuyền
6	Các yêu cầu an toàn cụ thể bổ sung và phương pháp thử đối với thiết bị bập bênh
7	Hướng dẫn lắp đặt, kiểm tra, bảo trì và vận hành
8	Các yêu cầu an toàn cụ thể bổ sung và phương pháp thử nghiệm đối với mạng không gian

Ở Thổ Nhĩ Kỳ, việc tiêu chuẩn hóa sân chơi đã được Viện Tiêu chuẩn Thổ Nhĩ Kỳ xác định. Tiêu chuẩn TS EN 1177 xác định tiêu chuẩn hóa cách bố trí sàn sân chơi giảm tác động và xác định độ cao rơi tới hạn. Tiêu chuẩn TS EN 1177-1 đã đưa ra tiêu chuẩn cho các quy tắc an toàn chung và phương pháp thử nghiệm cùng với các thành phần sân chơi và quy tắc mặt đất.

Tổ chức Tiêu chuẩn hóa Quốc tế (ISO) & Quản lý rủi ro

Rủi ro ảnh hưởng đến các tập đoàn, công ty có thể ảnh hưởng đến hiệu quả tài chính và uy tín nghề nghiệp cũng như gây ra hậu quả về môi trường, trật tự, an toàn và xã hội. Vì vậy, quản lý rủi ro hiệu quả sẽ giúp doanh nghiệp thực hiện tốt các hoạt động của mình trong một môi trường không thể đoán trước.

ISO 31000:2009, Quản lý rủi ro – Các nguyên tắc và các văn bản hướng dẫn, cung cấp các nguyên tắc, khuôn khổ và quy trình quản lý rủi ro. Nó có thể được sử dụng bởi bất kỳ công ty nào bất kể quy mô, hoạt động hoặc lĩnh vực của công ty đó. Sử dụng ISO 31000 có thể giúp các tập đoàn, công ty tăng khả năng đạt được mục tiêu, xác định tốt hơn các cơ hội và các mối đe dọa cũng như phân phối và sử dụng hiệu quả các nguồn lực để xử lý rủi ro. Mặc dù ISO 31000 không thể được sử dụng cho mục đích chứng thực nhưng nó cung cấp hướng dẫn về lịch trình thanh, kiểm tra bên trong hoặc bên ngoài.

Các tập đoàn, công ty tận dụng lợi thế của mình có thể so sánh các ứng dụng quản lý rủi ro của họ với tiêu chuẩn được quốc tế công nhận, cung cấp các nguyên tắc hợp lý để quản lý và quản trị doanh nghiệpmột cách có hiệu quả.

Bảng 3. Tiêu chuẩn ISO về thể thao, các phương tiện, thiết bị giải trí khác và việc quản lý rủi ro

	Các tiêu chuẩn ISO đã được ban hành	**Các tiêu chuẩn ISO đang được xây dựng**	**Thành viên tham gia chính thức**	**Thành viên quan sát**
ISO/TC 83 – Thể thao và khác phương tiện và thiết bị giải trí	76	32	22	24*
ISO/TC 262 – Quản lý rủi ro	3	3	53*	17

Bảng 4. Mười bước để đánh giá rủi ro và xây dựng kế hoạch quản lý rủi ro

1	Thực hiện cam kết với tư cách là một tổ chức về quản lý rủi ro
2	Xác định các mối đe dọa và rủi ro có thể xảy ra
3	Đánh giá mức độ từng rủi ro
4	Quyết định chấp nhận hoặc xử lý từng rủi ro
5	Xác định các phương án xử lý cho mọi rủi ro không thể chấp nhận được
6	Chính thức hóa kế hoạch quản lý rủi ro của bạn
7	Thực hiện các lựa chọn điều trị của bạn
8	Truyền đạt thông tin tới mọi người bị ảnh hưởng
9	Xem lại kế hoạch quản lý rủi ro của bạn
10	Xác định mọi rủi ro mới và cập nhật kế hoạch hành động của bạn

Áp dụng quản lý rủi ro trong công viên và hoạt động giải trí

Mục đích của quản lý rủi ro trong hoạt động giải trí là để bảo vệ quyền sở hữu của công ty giải trí (sân, tòa nhà, cơ sở, v.v.), thu nhập của công ty giải trí và danh tiếng của công ty giải trí (huấn luyện viên, vận động viên, khán giả, v.v.) (Cobanoglu). Quy trình quản lý rủi ro có thể được áp dụng như một phần của hệ thống quản lý tác nghiệp tốt nhất trong lĩnh vực thể thao và giải trí (Fuller & Drawer). Quản lý rủi ro trong các hoạt động thể thao và giải trí được phân loại như sau.

1. Quản lý rủi ro trong các hoạt động
2. Quản lý rủi ro về các tai nạn, thương tích
3. Quản lý rủi ro về cơ sở vật chất, thiết bị
4. Quản lý rủi ro về bảo hiểm và tài chính
5. Quản lý rủi ro trong ngành thể thao

Kết quả nghiên cứu, kết luận và khuyến nghị

Gần 25% thanh thiếu niên cho biết ít nhất đã một lần bị chấn thương do giải trí. Chấn thương chủ yếu là nhẹ, chủ yếu là chấn thương mô mềm và trầy xước da (Grimmer et al.). Chính quyền địa phương cần đưa ra các chính sách hiệu quả để đảm bảo rằng các dịch vụ thể thao

được tổ chức để quảng bá thể thao và được công chúng chấp nhận sử dụng (Ucar). Cần ưu tiên những thiết kế cho phép cha mẹ và con cái giao tiếp, đồng thời tính đến các đặc điểm khí hậu (Uysal).

Quản lý rủi ro trong công viên và các hoạt động vui chơi, giải trí

Về cơ bản, có bốn nguồn rủi ro chính trong các hoạt động ở công viên và các hoạt động giải trí và những yếu tố rủi ro này liên quan đến cơ sở vật chất, thiết bị, chương trình và sự an toàn của con người. Về phương pháp quản lý rủi ro, các công ty công viên và hoạt động giải trí nên phân tích bốn lĩnh vực quản lý chính: quản lý tài chính, quản lý bảo hiểm, quản lý cơ sở vật chất và quản lý thương tích.

Việc quản lý rủi ro trong công viên và các hoạt động giải trí phải bao gồm bốn quy trình cơ bản: lập kế hoạch, xác định, đánh giá, phòng ngừa và kiểm soát. Mục đích của việc quản lý rủi ro đối với các hoạt động trong công viên và giải trí phải là: xác định các rủi ro liên quan đến mục tiêu của tập đoàn, kiểm soát những rủi ro nghiêm trọng nhất trước tiên, đảm bảo hiểu biết chi tiết về tác động của những rủi ro đó đối với sự thành công của tập đoàn, công ty và ưu tiên chú ý nhiều đến các rủi ro.

Chuột rút do nhiệt, mệt mỏi do nhiệt và say nắng có thể xảy ra trong quá trình hoạt động thể chất do nhiệt độ cơ thể tăng lên trong môi trường nóng ẩm và là những vấn đề sức khỏe thường xuyên xảy ra trong những năm gần đây tại các công viên và khu vui chơi giải trí. Do thực tế này, thương tích có thể xảy ra dẫn đến tử vong, mặc dù điều này hiếm khi xảy ra (Armstrong và cộng sự). Các vấn đề về tim là nguyên nhân gây tử vong phổ biến nhất trong các hoạt động giải trí (Fornes & Lecomte). Kế hoạch sử dụng các biện pháp can thiệp sơ cứu đối với các rủi ro có thể có trong những trường hợp như vậy nên được đưa vào các chương trình giáo dục bao gồm thông tin sức khỏe cá nhân, sử dụng thiết bị bảo hộ cá nhân, làm sạch đất và vật liệu gây bệnh, loại bỏ an toàn các vật liệu gây bệnh khỏi môi

trường, kỹ thuật rửa và sấy khô tay đúng cách, và tiêm phòng. Kế hoạch quản lý rủi ro cũng nên bao gồm kiểm tra y tế, các chương trình hoạt động phù hợp và sẵn có các nhóm can thiệp khẩn cấp. Các phần chính của kế hoạch điều trị cho người bệnh và người bị thương phải là: lưu ý các triệu chứng của bệnh, huy động đội ngũ y tế cấp cứu, theo dõi lượng chất lỏng và nhiệt độ hấp thụ, cung cấp đủ quần áo và giúp người bệnh/người bị thương thích nghi với điều kiện khí hậu, cũng như việc thực hiện các biện pháp phòng ngừa. Điều kiện thời tiết đôi khi có thể đe dọa tính mạng khi tham gia các hoạt động thể thao và hoạt động ngoài trời như cắm trại, đi bộ đường dài, đạp xe, câu cá và leo núi, đặc biệt là ở những khu vực thoáng đãng. Các thảm họa thiên nhiên có thể xảy ra như bão, lở đất, lở tuyết, lũ lụt và mưa đá có thể dẫn đến tử vong. Các thành phần chính của kế hoạch quản lý rủi ro cho những tình huống này bao gồm giáo dục về điều kiện thời tiết, sự tham gia của nhóm can thiệp và giám sát thời gian, địa điểm, thiên nhiên và thiết bị.

Sự cần thiết phải mặc quần áo phù hợp và có thiết bị phù hợp cho các hoạt động cần được nhấn mạnh liên tục (Luke & Micheli). Dụng cụ và thiết bị sử dụng trong công viên và các hoạt động giải trí phải có chất lượng tốt và chắc chắn. Các bức tường xung quanh khu vực diễn ra hoạt động phải được phủ bằng vật liệu mềm và an toàn (Frosdick & Walley). Sân chơi của các khu thể thao cần có cấu trúc hiệu quả nhất và cần được quy hoạch tốt. Không được để dụng cụ hoặc chướng ngại vật nào trong khu vực hoạt động có thể gây nguy hiểm cho sự an toàn.

Ngoài ra, nên tránh để sàn trơn làm tăng yếu tố nguy cơ chấn thương chi dưới (Piekarz và cộng sự).

Phương pháp chuyển giao rủi ro phổ biến nhất, hiện đại và ít tốn kém nhất là mua bảo hiểm. Có nhiều loại bảo hiểm khác nhau mà các công ty giải trí nên xem xét. Đầu tiên là bảo hiểm trách nhiệm. Có nhiều loại bảo hiểm trách nhiệm khác nhau, bao gồm: bảo hiểm trách nhiệm

công cộng, bảo hiểm trách nhiệm nghề nghiệp, bảo hiểm trách nhiệm người quản lý và chịu trách nhiệm, và bảo hiểm trách nhiệm hiệp hội. Thứ hai là bảo hiểm bảo vệ thu nhập, bao gồm: bảo hiểm bồi thường tai nạn lao động, bảo hiểm tai nạn cá nhân, bảo hiểm người tham gia và bảo hiểm du lịch. Thứ ba là bảo hiểm bảo vệ tài sản. Các loại bảo hiểm khác có thể được các công ty giải trí xem xét là bảo hiểm hủy bỏ và từ bỏ, bảo hiểm thiên tai, bảo hiểm khẩn cấp cá nhân, bảo hiểm kiểm toán thuế và bảo hiểm chi phí pháp lý.

Việc Thổ Nhĩ Kỳ tham gia ISO/TC 262 – Quản lý rủi ro cho thấy Thổ Nhĩ Kỳ nhận thức được tầm quan trọng của quản lý rủi ro, tích cực tham gia vào ủy ban kỹ thuật ISO và áp dụng các tiêu chuẩn hóa về quản lý rủi ro.

Tuy nhiên, việc áp dụng ISO/TC 83 – Tiêu chuẩn hóa thiết bị và cơ sở thể thao tập luyện, thi đấu và vui chơi, giải trí khác vẫn đang được ISO ở Thổ Nhĩ Kỳ tuân thủ. Việc áp dụng tiêu chuẩn ISO/TC 83 sẽ góp phần đầu tư hơn nữa vào quản lý rủi ro, từ đó giảm thiểu các yếu tố rủi ro.

Liên quan đến sự đa dạng của các loại hoạt động gắn với việc quản lý công viên và các hoạt động giải trí, cần ưu tiên các yếu tố rủi ro có thể gặp phải trong quá trình quy hoạch xây dựng các cơ sở. Chúng bao gồm: lựa chọn vị trí, điều kiện khí hậu, cảnh quan và kiến trúc, giao thông và sự mong đợi của người dùng. Do đó, cần phải tính đến những kỳ vọng, đặc biệt là việc tham dự của những người tham gia các hoạt động thể chất, cũng như các yếu tố rủi ro cụ thể và rủi ro nói chung mà các nhóm tuổi khác nhau có thể gặp phải trong cùng một lĩnh vực hoạt động./.

Bình Nguyên – Thanh Hiền

theo: www.iso.org và https://www.iso.org/iso-31000-risk-management.html

THÔNG TIN TỔNG HỢP

TRUNG TÂM THÔNG TIN - TRUYỀN THÔNG
THỂ DỤC THỂ THAO
36 Trần Phú – Ba Đình – Hà Nội
ĐT: 024.3747.2958 – 024.3747.5254; Fax: 024.37471981
Email: banbientap@tdtt.gov.vn
Website: www.tdtt.gov.vn

Chịu trách nhiệm xuất bản và nội dung:

Giám đốc Trung tâm Thông tin – Truyền thông TDTT

ThS. LÝ ĐỨC THÙY

Biên tập:

TS. Ngô Thịnh Hường

***Biên dịch*:**

Thu Hà, Hồng Anh, Bình Nguyên

Hồng Hạnh, Hải Yến, Thanh Hiền

***Trình bày*:**

Thu Hương